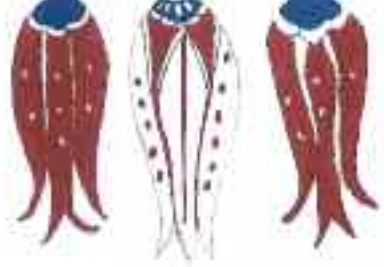

PIETER VAN OUDHEUSDEN
STEFANIE DE GRAEF

Aisja

DE EENHOORN

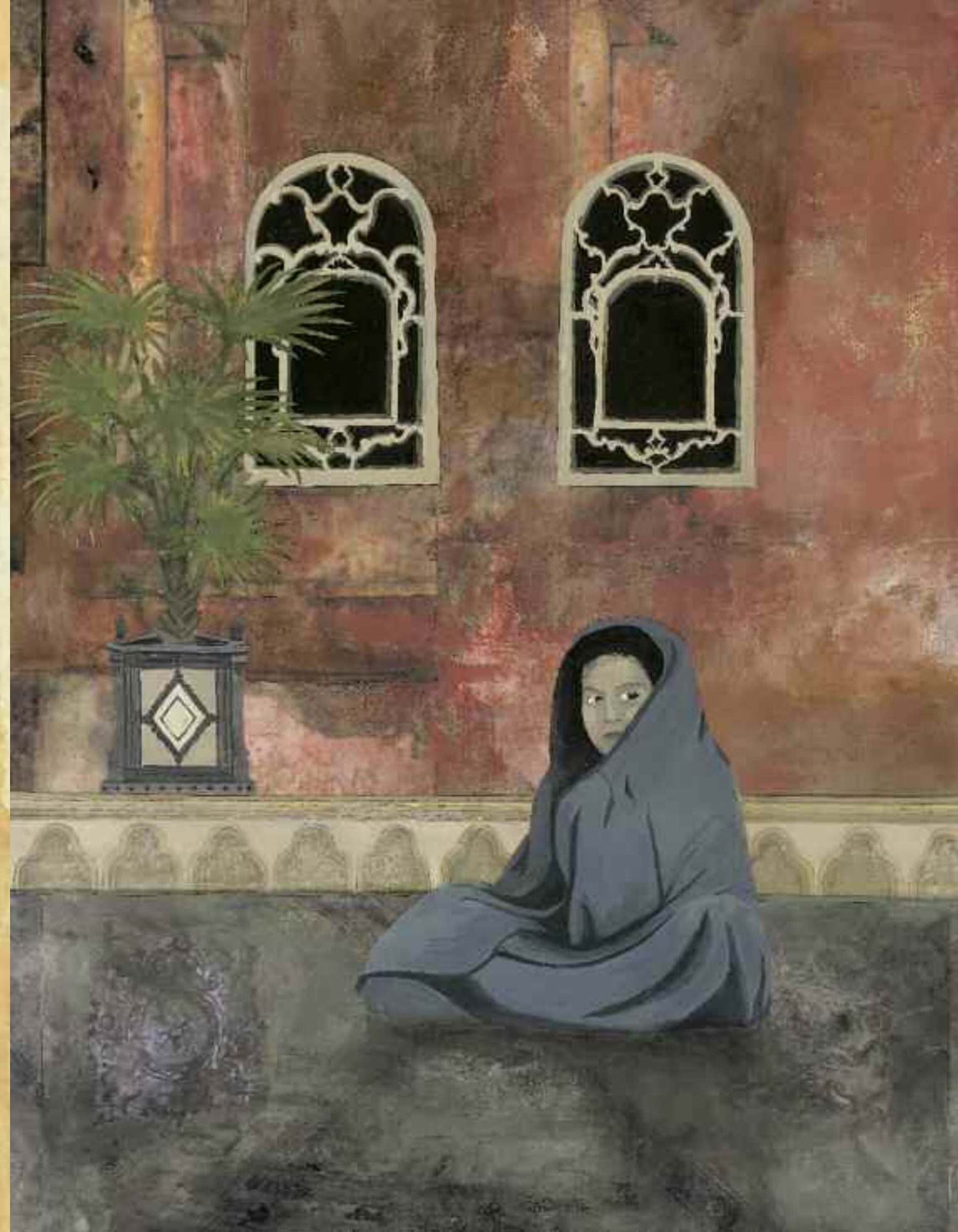
HET PALEIS

Het paleis van de sultan is wit,
oogverblindend wit.
De koepels schitteren in de middagzon.
Rond het paleis staat een dikke muur.
Voor de poort staan twee wachters.
Een man loopt naar hen toe.
Hij vraagt iets en houdt zijn hand op,
maar de mannen sturen hem weg.
Aisja hoort hoe ze hem afsnauwen,
alsof hij een hond is.
Haar laatste restje moed verdwijnt.
Nooit zal ze in het paleis worden toegelaten.
Nooit zal ze de sultan te spreken krijgen.

DE LANGE REIS

Aisja gaat in de schaduw zitten,
met haar rug tegen een muur.
Ze wrijft over haar blote voeten.
Die zijn zwart van het woestijnstof.
Ze zitten onder de schrammen
van doornstruiken en dode wortels,
van de scherpe stenen op de bergpaden.
Hoe lang heeft ze over de reis gedaan?
Vijf dagen, misschien wel zes.
Ze had water en eten meegenomen.
Het was allemaal op. Gisteren al.
Al die dagen onderweg, voor niets.
'Nee,' zegt ze tegen zichzelf.
'Kan niet, mag niet.'
Daarvoor is haar boodschap te belangrijk.
Ze mag het niet zomaar opgeven.
Niet nu ze zo dicht bij haar doel is.

DE MAN

In de paleismuur gaat een zijdeur open.
Er komt een man naar buiten.
Vast een dienaar van de sultan, denkt Aisja.
Hoeveel mensen zouden er voor de sultan werken?
Tientallen, honderden.
Misschien weet hij het zelf niet eens.
En dit is een van hen.
De man die de baard van de sultan bijknipt
of die de duiven in de paleistuin voert.
Of gewoon een stalknecht of een keukenhulp.
Ze moet het proberen.
Ze staat op en loopt naar de man toe.

IN GEEN HONDERD JAAR

De man kijkt haar verbaasd aan.
Hij herhaalt haar vraag:
'Of de sultan thuis is?
Waarom wil je dat weten?'
'Ik moet hem spreken,' zegt Aisja.
'Ik ben lang onderweg geweest.
Alleen hij kan me helpen.'
'Je treft het slecht,' zegt de man.
'Zijne Hoogheid heeft het paleis verlaten.
En wie zegt dat hij tijd heeft
voor een simpel meisje als jij?
Hij heeft belangrijker zaken aan zijn hoofd.'
Aisja kijkt naar haar voeten.
'Als u het zegt...
De mensen onderweg
hadden me al gewaarschuwd.
"Ga niet," zeiden ze.
"Ga terug.
Je verspilt je tijd.
Je hoopt het onmogelijke.
Je maakt geen schijn van kans.
Want de sultan zal nooit naar je luisteren.
Nooit, in geen honderd jaar.'"